

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Eurofit Trading a.s.**, se sídlem Makovského náměstí 3147/2, Žabovřesky, 616 00 Brno, zastoupen Mgr. Martinem Bauerem, advokátem se sídlem Lipová 234/22, 60200 Brno, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, ústřední inspektorát, Štěpánská 567/15, 120 00 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 1. 2014, č. j. ČOI 107800/13/O100/3000/13/14/Hl/Št,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 21. 1. 2014, č. j. ČOI 107800/13/O100/3000/13/14/Hl/Št, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Martina Bauera, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 21. 1. 2014, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského, ze dne 12. 8. 2013, č. j. ČOI 91462/13/3000/R/Hv, jímž byla žalobci uložena

pokuta ve výši 15 000 Kč za správní delikt podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů.

V žalobě žalobce uvedl, že v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítl, že řízení u tohoto správního orgánu nebylo vedeno řádně v souladu se správním řádem, podle jehož ust. § 36 odst. 3 musí být účastníkovi řízení dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohl ve věci vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí; o tomto právu musí být účastník řízení písemně vyrozuměn a současně mu musí být dána přiměřená lhůta k využití tohoto práva. To se však v řízení v I. stupni nestalo, žalobce neměl ani možnost na základě posouzení podkladů dosavadního řízení případně navrhnout další důkazy. Tím bylo žalobci znemožněno řádně hájit v tomto řízení svá práva, což mělo dopad i na samotné rozhodnutí v této věci. Dále žalobce v odvolání namítal, že skutek, kterého se měl dopustit, nenaplňuje skutkovou podstatu správního deliktu podle příslušných ustanovení zákona a není tedy protiprávním jednáním. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně, měl se žalobce dopustit porušení právní povinnosti uvedené v ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele a porušení právní povinnosti uvedené v ust. § 4 odst. 3 tohoto zákona v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 písm. c), a to tím, že dne 6. 10. 2011 na reklamní akci měl opomenout uvést důležitý údaj, a to, že spotřebitelský úvěr, kterým měly být hrazeny zakoupené výrobky poskytuje obchodní společnost Home Credit a.s. Žalobce má za to, právní názor žalovaného týkající se povinnosti bez dalšího a automaticky informovat spotřebitele ohledně některých skutečností je nesprávný. Podle názoru žalobce předložil správnímu orgánu argumentaci vedoucí k opačnému právnímu názoru, tj. že samotná skutečnost, že obchodní zástupce žalobce bez dalšího opomněl uvést firmu společnosti poskytující úvěr, sama o sobě neznamena porušení shora uvedeného zákazu stanoveného citovanými ustanoveními zákona o ochraně spotřebitele. Neznamena to tedy automatickou povinnost sdělování některých údajů, ale pouze povinnost tyto sdělit např. na žádost spotřebitele. Konečně, žalobce též namítal, že předmětem úvěrové smlouvy nebyl spotřebitelský úvěr ve smyslu ust. § 1 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů, tak jak to uváděl správní orgán. Podle ust. § 2 odst. c) citovaného zákona totiž nelze za spotřebitelský úvěr považovat odloženou platbu, půjčku, úvěr nebo jinou obdobnou finanční službu poskytnutou bez úroku nebo jakékoli úplaty. Z kupní smlouvy, která tvoří přílohu č. 1 kontrolního protokolu potom jednoznačně vyplývá, že předmětem úvěru, resp. půjčky by byla částka 9.995,- Kč, jež by byla splatná v 10 splátkách ve výši každé z nich 1.000,- Kč, tj. úvěr, resp. půjčka by nebyl jakkoli úročen. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že žalobce neuvedl, o jaký právní institut či finanční službu by se jednalo. Žalobce však není povinen hodnotit, o jaký právní institut se jedná (pravděpodobně se jedná o bezúročnou půjčku), rozhodné však je, že zde nebyl naplněn zákonný pojem spotřebitelského úvěru podle zákona č. 145/2010 Sb. Nejedná se ani o jakékoli přeplacení ve výši 5,- Kč, protože rozdíl je pouze v zaokrouhlení splátek na celé koruny nahoru. Žalobce chtěl v této věci navrhnout důkaz vyjádřením poskytovatele finanční služby společnosti Home Credit a.s., která by se vyjádřila, zda v rámci svých finančních služeb poskytuje produkt který umožňuje spotřebiteli čerpat finanční prostředky a splácet je následně bez jakéhokoli navýšení, tedy bezúročně. Pokud by tomu tak bylo, nejedná se o spotřebitelský úvěr podle zákona č. 145/2010 Sb., finanční participaci v tomto případě totiž nese ze svého prodávající zboží či poskytovatel služby. Nesprávným procesním postupem správního orgánu však byla žalobci odňata možnost uvedený důkazní návrh předložit. Odvolací správní orgán se však s těmito námitkami

vypořádal nesprávně. Žalobce především poukázal na to, že ve věci několikrát rozhodoval správní orgán I. stupně i orgán odvolací, přičemž žalobce má za to, že jeho procesní právo být vyrozuměn o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům pro rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, se vztahuje i ke každému dalšímu novému rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které následuje po dalším novém projednání věci po zrušení původního rozhodnutí odvolacím orgánem, neboť i v novém řízení mohou být doplňovány nové podklady pro rozhodnutí. Pokud jde o žalobcem zamýšlený důkaz - vyjádření poskytovatele finanční služby společnosti Home Credit a.s., která by se vyjádřila k povaze jí poskytovaného finančního produktu -, jehož navržení bylo znemožněno nesprávným procesním postupem správního orgánu I. stupně, žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že by provedení takového důkazu bylo zcela irrelevantní, neboť rozhodovací orgány dospěly k závěru, že se v tomto případě jedná o spotřebitelský úvěr. Žalobce rovněž odmítl závěr žalovaného, že neuvedení poskytovatele úvěru je důležitým údajem ve smyslu ust. § 5 odst. 4 zákona na ochranu spotřebitele, neboť se jedná o jednu ze základních informací, na jejichž základě se spotřebitel rozhoduje, zda smlouvu uzavře či nikoli. Jednak žalobce namítl, že sám za sebe řádně splnil svoji informační povinnost uvedením svých identifikačních údajů na dotčené kupní smlouvě. V předmětné věci měly být sjednávány dvě samostatné smlouvy, a to kupní smlouva mezi spotřebitelem a prodávajícím a dále úvěrová smlouva mezi spotřebitelem a poskytovatelem úvěru společností Home Credit a.s. Jedná se tedy o dva samostatné závazkové vztahy, ve kterých vystupují dva samostatné podnikatelské subjekty jako poskytovatelé zboží či služeb, tedy žalobce a společnost Home Credit a.s. Pokud žalobce připouští, že jde-li o prodej jeho zboží prostřednictvím třetích osob (obchodní zástupci), nese odpovědnost za plnění povinností dle zákona o ochraně spotřebitele ve vztahu k vlastnímu prodeji i za činnost těchto třetích osob, má za to, že tento princip by měl platit i pro zprostředkovávání úvěrových smluv prostřednictvím třetích osob (obchodní zástupce). V takovém případě by měl za opomenutí ohledně úvěrové smlouvy nést odpovědnost poskytovatel úvěru, nikoli žalobce. Konečně žalobce trval na tom, že předmětný dotčený finanční produkt nebyl spotřebitelským úvěrem, přičemž předmětem úvěru, resp. půjčky měla být částka 9.995,- Kč, splatná v 10 splátkách po 1.000,- Kč, přičemž se jedná se o zaokrouhlení 1/10 z poskytnuté částky, a úvěr, resp. půjčka tedy nebyl úročen. Je absurdní se domnívat, že úrokem je částka ve výši 5,- Kč vzniklá zaokrouhlením každé ze splátek na celé koruny nahoru. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2014 v celém rozsahu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a aby žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že pokud jde o realizaci oprávnění podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, od vyrozumění účastníka před vydáním rozhodnutí ze dne 25. 6. 2012 nedošlo k žádnému doplnění podkladů řízení, podklady pro vydání rozhodnutí jsou shodné s těmi, které byly součástí spisu v době zaslání vyrozumění ze dne 25. 6. 2012. K důkazu, který měl žalobce v úmyslu navrhnout, se žalovaná vyjádřila v žalobou napadeném rozhodnutí s tím, že navrhovaný důkaz by nijak nepřispěl k objasnění věci, když otázka, zda společnost Home Credit a. s. nabízí i takový produkt, který spotřebiteli umožňuje čerpat finanční prostředky a následně je splácet bez jakéhokoli navýšení, nebyla v předmětném řízení řešena. Posuzována byla pouze smlouva ze dne 6. 10. 2011 a v ní sjednaný úvěr, který byl jistě spotřebitelským úvěrem ve smyslu zákona o spotřebitelském úvěru, neboť by poskytovatel úvěru získal peněžní prostředky navíc oproti kupní ceně ve výši 5,- Kč. Celková kupní cena zakoupeného

zboží činila 19.990,- Kč, polovina z toho měla být hrazena formou úvěru (9.995,- Kč), pokud tedy žalobce stanovil výši splátek na 1.000,- Kč, přičemž splátek mělo být 10, spotřebitel by zaplatil o 5 Kč více, než kdyby celou kupní cenu uhradil, aniž by úvěr čerpal. V předmětné smlouvě pak sám žalovaný úvěr označoval jako spotřebitelský. Tvrzení žalobce, že rozdíl 5 Kč vznikl zaokrouhlováním, nelze přisvědčit, když podle ust. § 3 písm. c) zákona na ochranu spotřebitele lze při konečném účtování zaokrouhlovat pouze celkovou částku. Navrhovaný důkaz by tedy v žádném případě nemohl prokázat, že daný úvěr nebyl úvěrem spotřebitelským. Pokud jde o námitky žalobce týkající se povinnosti uvést poskytovatele úvěru, je zřejmé, že z informací, které byly sděleny na reklamní akci, a které jsou uvedeny v předmětné smlouvě, nemohl spotřebitel nijak usuzovat, že poskytovatelem úvěru je jiný subjekt než žalobce. Spotřebitelé (kontrolní pracovníci) na předváděcí akci žádnou jinou smlouvu než kupní smlouvu č. JN441158801 neuzavřeli, a skutečnost, že poskytovatelem úvěru je jiný subjekt než žalobce, nebyla spotřebitelům sdělena ani během reklamní akce, ani při sepisování smlouvy, ani bezprostředně po jejím podpisu. Obchodní zástupce žalobce takový důležitý údaj tedy spotřebitelům nesdělil a odpovědnost za jeho jednání nese žalobce; proto je žalobce subjektem odpovědným za spáchání daného správního deliktu. Argumenty obsažené v podané žalobě nejsou důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí a žalovaná navrhlá tedy její zamítnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Soud nicméně neshledal důvodnou námitku ohledně porušení žalobcových práv vyplývajících z ust. § 36 odst. 3 správního řádu, podle něhož *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí*.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že o deliktu rozhodla Česká obchodní inspekce nejprve příkazem č. j. ČOI 62883/12/3000/P/n ze dne 22. 5. 2012. Jelikož žalobce proti tomuto příkazu podal odpor, bylo ve věci vedeno správní řízení a správní orgán I. stupně dne 25. 6. 2012 vyrozuměl žalobce o tom, že dosud shromážděné důkazy považuje za dostatečné pro vydání rozhodnutí a s odkazem na ust. § 36 odst. 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí hodlá vydat nejdříve desátý den po doručení této výzvy. Je tedy zřejmé, že žalobci bylo umožněno realizovat jeho práva podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

V dalším řízení pak bylo první rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 7. 2012 zrušeno, když odvolací správní orgán vyhověl odvolání žalobce a věc vrátil zpět do řízení v I. stupni. Správní orgán I. stupně poté vydal dne 30. 1. 2013 nové rozhodnutí č. j. ČOI 9057/13/3000/R/N/II, avšak ze spisu je zřejmé, že ani v odvolacím řízení, ani v novém řízení u správního orgánu I. stupně nedošlo k žádnému doplnění podkladů pro rozhodnutí.

Na základě odvolání žalobce bylo i toto nové rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno, a to rozhodnutím žalované ze dne 14. 6. 2013, č. j. ČOI 32982/13/O100/3000/12/13/Če/Št, a věc byla opět vrácena do řízení v I. stupni. V tomto novém řízení vydal správní orgán I. stupně opět nové rozhodnutí, č. j. ČOI 91462/13/3000/R/Hv ze dne 12. 8. 2013, jež žalobce napadl svým odvoláním, které pak bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 21. 1. 2014, č. j. ČOI 107800/13/O100/3000/13/14/HI/Št. Ovšem ani v řízeních u správních orgánů obou

stupňů, v nichž byla vydána naposled uvedená rozhodnutí, nebylo nijak doplňováno dokazování, takže podklad pro rozhodnutí i zde zůstal nezměněn. Za tohoto stavu věci tedy nemohl být žalobce nijak zkrácen na svých právech podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neboť s původními podklady pro rozhodnutí se seznámit, resp. vyjádřit k nim, mohl a tyto podklady zůstaly pak beze změny.

Soud však shledal důvodnou námitku vůči tomu, že rozhodnutí jsou nesprávné po právní stránce.

V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že pokuta byla žalobci uložena „*pro porušení ust. § 4 odst. 3 v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 písm. c) a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb.,*“.

Podle ust. § 4 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v platném znění, *užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky.*

Podle ust. § 5 odst. 1 písm. c) téhož zákona *obchodní praktika je klamavá, opomene-li podnikatel uvést důležitý údaj, jenž s přihlédnutím ke všem okolnostem lze po podnikateli spravedlivě požadovat; za opomenutí se považuje též uvedení důležitého údaje nesrozumitelným nebo nejednoznačným způsobem.*

Podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona *výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.*

Z citovaných norem nesporně vyplývá, že opomenutí uvést důležitý údaj, jenž s přihlédnutím ke všem okolnostem lze po podnikateli spravedlivě požadovat vedení, je klamavou – a tedy nekalou - obchodní praktikou, jejíž používání je zákonem zakázáno, přičemž porušení tohoto zákazu je správním deliktem. V projednávané věci jde o to, že oním *důležitým údajem* měla být informace o tom, že spotřebitelský úvěr na zakoupení výrobků nabízených žalobcem je společnost Home Credit a.s.

Právní úvaha správních orgánů by tedy byla odůvodněná a srozumitelná tehdy, pokud by prokázaly, že informace o totožnosti poskytovatele spotřebitelského úvěru byla právě *důležitým údajem* podle ust. § 5 odst. 1 písm. c) citovaného zákona.

Podle ust. § 5 odst. 6 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů, v platném znění, *je-li spotřebitelský úvěr nabízen nebo sjednáván zprostředkovatelem, je zprostředkovatel povinen poskytnout spotřebiteli informace a náležité vysvětlení stejně, jako je k tomu povinen věřitel. Tím nejsou dotčeny povinnosti věřitele; splní-li některou z povinností zprostředkovatel, má se za to, že ji splnil i věřitel.*

Z citované normy je tedy nepochybné, že subjekt, který jako zprostředkovatel nabízí či sjednává spotřebitelský úvěr, musí spotřebiteli poskytnout informace a náležité vysvětlení. Co se rozumí informacemi, stanoví zákon o spotřebitelském úvěru ve své Příloze 2, pojem náležitého vysvětlení pak uvádí ust. § 5 odst. 5 téhož zákona. Žádná z těchto norem však přímo neuvádí, že tyto informace, resp. náležité vysvětlení, jsou

důležitým údajem podle ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele; to ostatně neuvádí ani samotný zákon o ochraně spotřebitele. Z předpisů zákona o spotřebitelském úvěru, ani zákona o ochraně spotřebitele, tedy nijak bezprostředně nevyplývá, že by neuvedení některé z informací podle Přílohy 2 či nepodání náležitého vysvětlení zákona o spotřebitelském úvěru, znamenalo klamavou, a tedy nekalou, obchodní praktiku. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že „Jednání účastníka řízení bylo způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že mohl učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. Spotřebitel při uzavírání kupní smlouvy nemusí mít zájem zavazovat se v souvislosti se splácením kupní ceny třetí osobě. V případě, že by účastník řízení sdělil spotřebiteli, který se třetí osobě nechce zavazovat, údaje o osobě věřitele, nepřistoupil by spotřebitel k uzavření kupní smlouvy. Případně by byl ochoten se zavázat i třetí osobě, ale ne zrovna osobě zvolené účastníkem řízení, např. pro špatnou zkušenost spotřebitele s touto třetí osobou.“

Je tedy sice zřejmé, že správní orgán I. pojem vysvětlil, proč má za to, že opomenutí informační povinnosti podle ust. § 5 zákona o spotřebitelském úvěru znamená porušení povinnosti podle zákona o ochraně spotřebitele, avšak tato úvaha vychází z nedokázaného předpokladu, že způsob úhrady nabízený žalobcem a zdokumentovaný kontrolní činností České obchodní inspekce, je spotřebitelským úvěrem, se všemi shora popsánymi důsledky. Odvolací správní orgán svůj závěr o tom, že se jedná o spotřebitelský úvěr, odůvodnil jednak poukazem na to, že sám žalobce v kupní smlouvě tento úvěr označuje jako spotřebitelský, a jednak tím, že část kupní ceny ve výši 9995 Kč měla být hrazena deseti splátkami po 1000 Kč, takže poskytovatel úvěru by tak získal prostředky oproti kupní ceně ve výši 5 Kč.

Podle ust. § 1 věty druhý zákona o spotřebitelském úvěru *spotřebitelským úvěrem se rozumí odložená platba, půjčka, úvěr nebo jiná obdobná finanční služba poskytovaná nebo přislíbená spotřebiteli věřitelem, nebo zprostředkovatelem.*

Podle ust. § 2 písm. c) zákona o spotřebitelském úvěru *tento zákon se nevztahuje na odloženou platbu, půjčku, úvěr nebo jinou obdobnou finanční službu poskytnutou bez úroku a jakékoli úplaty.*

Soud především neakceptoval argument žalované, že předmětná finanční služba je spotřebitelským úvěrem, když sám žalobce ji takto označuje. Toto kritérium nelze dost dobře přijmout, neboť *spotřebitelský úvěr* je právní pojem, definovaný právě zákonem o spotřebitelském úvěru, a nezáleží tedy na tom, jaké označení pro konkrétní finanční službu poskytovatel zvolí: vyhovuje-li taková služba zákonné definici spotřebitelského úvěru, pak spotřebitelským úvěrem je, a naopak.

Městský soud se ovšem neztotožnil ani s názorem žalované, že předmětná služba je spotřebitelským úvěrem proto, že byla poskytnuta za úplatu, resp. že byla úročena, což dovozuje z toho, že poskytovatel této služby by místo 9995 Kč (zbývající část kupní ceny) získal 10 000 Kč, tedy o pět Kč více, o které tak byl poskytovatel úvěru obohacen.

Podle názoru soudu správní orgány ve svých rozhodnutích nevzaly nijak v úvahu zjevnou skutečnost, že částka, o kterou by se měl poskytovatel úvěru obohatit, je naprosto marginální, neboť její absolutní hodnota činí právě a pouze oněch 5 Kč, což představuje přibližně 0,05 % ze zbývající části kupní ceny 9 995 Kč. Není tedy zřejmé,

zda takto bagatelní částka by jakkoliv mohla alespoň pokrýt náklady poskytovatele s administrací tohoto úvěru, natož aby mohla znamenat jeho obohacení, jež vyvozuje žalovaná. Správní orgány ostatně ani neuvedly, zda částku 5 Kč považují za úplatu anebo za úrok. Jestliže definičním znakem spotřebitelského úvěru je skutečnost, že je poskytován za úrok a/nebo za úhradu, pak je třeba postavit najisto, zda v konkrétním případě rozdíl mezi kupní cenou a sumou zaplacenou spotřebitelem poskytovateli úvěru je úrok nebo úplata. Vzhledem k tomu, že zákonodárce tyto dvě formy rozlišil, nelze je směřovat či zaměřovat, anebo bez dalšího mít za to, že nejde-li o první z nich, bude to jistě ta druhá, případně naopak.

S tím pak souvisí i další žalobní námitka, s níž se soud ztotožnil, totiž že správní orgány nesprávně neprovedly žalobcem zamýšlený důkaz vyjádřením společnosti Home Credit a.s. k povaze předmětné finanční služby, a to odůvodněním, že v daném případě se zjevně jednalo o spotřebitelský úvěr. Jak vyloženo výše, žalovaný tento závěr učinil aniž by vzal v úvahu skutečnost, že je sporné, zda částka 5 Kč, o kterou by suma splátek, zaplacených spotřebitelem, převýšila zbývající část kupní ceny, představuje úrok a/nebo úplatu, a především zda vzhledem k nákladům poskytování finanční služby vůbec může být obohacením. Na rozdíl od odvolacího správního orgánu má tedy městský soud za to, že stanovisko společnosti Home Credit a.s. jako poskytovatele předmětné finanční služby mohlo vést k objasnění obou těchto otázek. Pokud by totiž vyšlo najevo, že vzhledem k obvyklému úročení spotřebitelských úvěrů ve srovnatelné výši u této společnosti anebo obecně vzhledem k jejím nákladům na finanční služby, které poskytuje, je předmětná částka 5 Kč bezvýznamná, nebylo by čím odůvodnit závěr, že v projednávané věci se jednalo o spotřebitelský úvěr. Potom by ovšem bylo nutno dát za pravdu žalobci v tom, že ohledně způsobu splácení zbývající části kupní ceny neměl informační povinnost podle ust. § 5 zákona o spotřebitelském úvěru, protože se nemohl dopustit deliktu ve smyslu porušení ust. § 5 zákona o ochraně spotřebitele tím, že takové informace neposkytl spotřebiteli.

V dalším řízení tedy bude nezbytné, aby správní orgány postavily najisto, zda v projednávané věci se skutečně jednalo o spotřebitelský úvěr anebo nikoliv. K tomuto závěru si správní orgány opatří relevantní informace o povaze poskytnuté finanční služby, a to buď přímo od poskytovatele této služby, anebo jiným vhodným způsobem podle vlastního uvážení. Teprve pak bude možno učinit spolehlivý závěr o tom, zda se skutečně jednalo o spotřebitelský úvěr, a zda tedy se žalobce mohl svým opomenutím podat o tom potřebné informace svým spotřebitelům dopustit deliktu podle zákona o ochraně spotřebitele.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, a proto soud žalobou napadené rozhodnutí žalované podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil a věc vrátil podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního žalované k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000 Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 3400 Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o

sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 11 228 Kč je žalovaná povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Martina Bauera, advokáta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. září 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.